

Kürti László

Nemes Nagy Ágnes: úgy mondom el

úgy mondom el, hogy a hideg leli szádat,
kocognak fogaim tested üvegfalának.
és végigremegem, mit érez a váza,
mikor beleszakítva is téged alázlak.
előbb még hálával, hisz én vagyok
az élet, ki utolsó pillanatban kimentett
téged. aztán, ahogy rohadni indul
szárad, gyűlölni kezdesz poshadó
víz örök zavarával.
egyébként csendben ráncokat gyűjt
a szirmod, s a szoba illatát, jobb így,
szagoddal felülírnod. fojtogathatsz
ugyan, szellőztetem a lakást, a kis asztal
is bírja a terhet, az apadást.
különben jól vagyunk, igaz szerelemben,
ragyogóbb halált nem élhetnénk át szebben.

